

Copyright © 2024 by Marcus Kliewer

Credit shall be given to Emily Bestler Books/Atria Books,  
an Imprint of Simon & Schuster, LLC, as the original publisher.

Маркус Клівер

К 49 Ми колись жили тут: роман / пер. В. Зенгва. Львів : Видавництво  
Старого Лева, 2026. 392 с.

ISBN 978-966-448-728-0

Молода пара, Єва та Чарлі, заробляє на життя ремонтом та пере-  
продажем старих будинків. Дівчата не можуть повірити власному щас-  
тю: атмосферний будинок у горах дістався їм за дуже вигідною ціною.

Одного дня на порозі з'являється родина — тато, мама й трое дітей.  
Чоловік каже, що виріс у цьому домі, і просить показати оселю своїм  
рідним. Та щойно незнайомці переступають поріг, усе змінюється. У бу-  
динку починають відбуватися дивні, тривожні речі.

Єва відчайдушно хоче, щоб непрохані гості пішли й більше не по-  
верталися. Але родина ніби не розуміє, що їм тут не раді, — чи, можли-  
во, просто не може піти.

А потім зникає Чарлі. І реальність починає вислизати Єві з-під  
контролю. Вона відчуває: з цим будинком і його колишніми мешкан-  
цями щось не так. Їй загрожує небезпека... Та чи зможе Єва врятувати  
себе — чи все це лише підступна гра її власного розуму?

«Ми колись жили тут» Маркуса Клівера — роман, що потрапив до  
списку «Найкращих горор-романів останніх п'яти років» за версією  
*Goodreads*.

УДК 821.111(71)-31

- © Маркус Клівер, текст, 2024
- © Вікторія Зенгва, переклад, 2026
- © Оксана Йориш, обкладинка, 2026
- © Видавництво Старого Лева,  
українське видання, 2026

ISBN 978-966-448-728-0 (укр.)

ISBN 978-1-9821-9878-7 (англ.)

Усі права застережено

## ЧУЖИНЦІ

**Х**олодного п'ятничного вечора неочікувано подзво-  
нили у двері.

Незнайомці на порозі будинку Єви Палмер вигляда-  
ли досить безневинними. І все-таки завжди обережна  
Єва подивилася у вічко і міркувала, чи відчиняти їм.  
Родина з п'яти осіб, представники середнього класу  
в товстих зимових куртках. Єві здалося, батькам тро-  
хи за сорок. Високий широкоплечий батько з квадрат-  
ною щелепою. Мініатюрна блондинка мати з холод-  
ними блакитними очима й срібним хрестиком на шії.  
Між ними за зростом вишикувалося трое дітей: од-  
на дівчинка, двоє хлопців. Загалом вони скидалися на  
людей, які після недільної проповіді ідуть на сніданок  
в ресторан «Applebee's». Єва була добре знайома з та-  
кою публікою.

Дійшовши висновку, що вони не становлять серйозної загрози, вона відчинила двері.

— Вітаю, пані, — усміхнувся батько. — Вибачте, що турбуємо вас так пізно. Я просто... я виріс у цьому будинку...

— О, ну, оце так, — сказала Єва.

— Ми проїжджали тут неподалік і вирішили заскочити.

Чи він очікував, що вона запросить їх зайти? Це було останнє, чого хотілося Єві. Її дівчина Чарлі мусила повернутися додому з хвилини на хвилину, вони розпланували весь вечір: повечеряти залишками курки, напідпитку пограти у скрабл. Незнайома родина в будинку в ці плани явно не вписувалася...

— Мій тато тут виріс, — гордо продекламувала донька. Вона була наймолодшою — сім років, не більше. Стискала в руці яскраву зелену ручку і записник «Blue's Clues».

— Він щойно їй це сказав, — хмикнув один із братів допідліткового віку з холодними блакитними очима й платиново-білявим волоссям, як у матері.

Батько проігнорував цей коментар і продовжив:

— Я знаю, що це несподівано, але я сподівався провести для дітей швидко екскурсію. Показати їм, де виріс їхній старий.

Єва завагалася.

— Всередині будинку?

— Просто швиденько пройтися, — сказав батько. — Тільки якщо це вас не потурбує. Нам потрібно лише десять, найбільше — п'ятнадцять хвилин.

Єва подивилася повз нього, зважуючи пропозицію.

Навколишній ліс перегукувався скрипами й стогонами, ніжний бриз із гір пробіг подвір'ям і лагідно торкнувся її обличчя. Це був зимний вечір — холод проникав у шкіру, залягав там на якийсь час, потім починав дряпатися до кісток, як нігті по дошці. Зима вже тут, ховалася в тінях, але перший сніг ще має впасти.

Щось чи, точніше, відсутність чогось привернуло Євину увагу. Поблизу не було машини. Ні біля старого погнутого сараю на краю лісу. Ні біля альтанки, де змерзлий газон межував з гравієм. Єва поглянула вниз на довгу звивисту під'їзну доріжку. Нічого. Дивно, особливо зважаючи на холод і той факт, що вони в чорта на рогах. Дивна картина промайнула в її уяві: родина, взявшись за руки, виходить з темного лісу.

— Де ваша машина? — запитала Єва.

— Га?

— Ваша машина? — повторила вона. — Я її не бачу.

— О, — сказав батько, — залишили внизу на дорозі. Єва непевно кліпнула на нього.

— Ми намагалися заїхати сюди, — пояснив він, — але на схилі намерзла крига. Тож натомість ми пройшлися.

— Це неблизький шлях.

*Майже п'ять хвилин пішки.*

Доки батько відповідав, іще одна деталь привернула увагу Єви: пляма бруду на його картатій куртці. Єва часто відволікалася на неважливі деталі, особливо у стані стресу. Вона називала це своїм «хибним павучим

чуттям». Її увагу могла несподівано поглинути випадкова плямка на іншому кінці кімнати. Звуки протікання крана ставали голоснішими, ніж голос людини, що говорила поруч. Єві було складно це пояснити. Найкраще, на що вона спробувала: «Уявіть, що кілька разів на день з'являються дрібні деталі, які неможливо ігнорувати». Зайве казати, як жахливо вона почувалася на вечірках.

— Все нормально? — в її думки пробився голос батька родини.

Єва нахилила голову. Він щось запитав, але вона не розчула.

— Зрозуміло, — прояснив він, — якщо ви не хочете, щоб ми тут обдивлялися, я не наполягаю...

Єва нервово хихикнула:

— О, вибачте, я не певна, — почала затинатися вона. — Ми з партнеркою щойно переїхали — і мені потрібно подзвонити й уточнити...

— Усе гаразд, — відповів він.

Звісно, добре пристосована до життя людина просто відмовила б. Але руйнівне бажання задобрювати інших людей було однією з численних особливостей характеру Єви. Вона панічно боялася розчарувати хоч когось, навіть незнайомих, навіть людей, які їй не подобалися. З роками Єва винайшла дешевий трюк, який допомагав цьому запобігти. Для своїх ця карта називалася «Дозвольте, я спитаю у Чарлі». Це стало мантрою, що допомагала уникати конфліктів. Єва нікому не відмовить,

якщо за неї це може зробити її дівчина. Спершу Чарлі нічого не мала проти, їй це навіть подобалося. Хоч за якийсь час вона почала захочувати Єву відстоювати власну позицію.

— Повернутися обличчям до загрози — найкращий спосіб долати страх, — часто повторювала Чарлі. Єва розуміла це, намагалася, але...

— Я... я зараз повернуся, — Єва вже зачиняла двері, коли батько родини сказав:

— Вибачте, але вас не дуже потурбує, якщо ми почекаємо у коридорі? Тут досить холодно.

Вагаючись, Єва розтулила рота.

— Ми обіцяємо не спалити будинок, — пожартував він.

Єва спробувала усміхнутися.

— Тааак, добре.

— Серйозно, дуже дякую. Ми постоїмо біля дверей.

Він заштовхав родину всередину, наказуючи хлопцям нічого не чіпати. Єва дивилася, як одне за одним ці незнайомці просочуються в її будинок. Увімкнулася віддалена тривога її підсвідомості. Вона неясно пригадувала історії. Історії про незнайомих, які з'являлися на порозі будинку, розповідаючи, що колись тут жили, просячи дозволу обдивитися. Потім, коли наївні жертви втрачали пильність, відбувалися пограбування, тортури, убивства. Хоча... вона ніколи не чула, щоб злочинці з'являлися цілими родинами, з дітьми і все таке, але...

*Усе трапляється вперше, чи не так?*

Щось причаїлося в найглибшій, найтемнішій камері свідомості. Майже фізично чутний голос лунав у ній навіть довше, ніж діяло хибне павуче чуття. Вона так добре його знала, голос, який проголошував *«що може піти не так, піде не так»*, навіть дала йому образ та ім'я: Мо. Більше десяти років тому доброзичливий психолог запропонував їй персоніфікувати жадливий голос у її свідомості, щоб обеззброїти його.

— Зробімо його чимось нешкідливим, чимось знайомим, — пропонував психолог. Тож Єва уявляла свою улюблену, але давно загублену дитячу іграшку Мо.

Мо був мавпочкою з шаленими очима й тарілками. Більшість подумали б про іконічну «Джоллі Чимп». Але ні. Мо — дешева підробка тієї класичної іграшки. Мав брудно-біле хутро, а не темно-коричневе. І замість впізнаваних жовтої жилетки та штанів у червону смужку Мо був одягнений у дешевий синій фетровий комбінезон і побитий дірками солом'яний капелюх. Батько Єви називав його Селюк.

Тарілки Джолі Чимп були виготовлені з міді, а Мо мав дешеві пластикові. Якщо його увімкнути, тарілки видавали сумний приглушений звук. Як зламанний сигнал повороту *так-так — так-так — так-так*. А якщо вдарити його по голові, Мо роззявляв і стуляв пащу, показуючи набір величезних зубів і криваво-червоні ясна. Більшості людей Мо здавався моторошним, проте для малої Єви він довго був улюбленою іграшкою. Можливо, тому, що якась її частина жаліла Мо, якого

всі обзивали. Хай там як, у дитинстві Єва не засинала без Мо.

А багато років потому Мо, мавпа-селюк із шаленими очима, назавжди став голосом її параної. Параної, що все росла, доки незнайома родина тіснилася у коридорі біля вхідних дверей.

*«Якщо пустити їх всередину, — прошепотів Мо, — вони ніколи не заберуться».*

— Секунду, — сказала Єва, ігноруючи абсурдний коментар Мо. Вона прослизнула у вітальню, витягнула телефон й набрала номер Чарлі.

Три гудки і потім:

— Алло?

— Привіт, Чарлі, я...

— Алло. Ви телефонуєте Чарлі. Залиште повідомлення або як собі хочете.

Гудок.

Єва роздратовано зітхнула. Це не вперше її дурив цей трюк. Чарлі не міняла своє голосове повідомлення зі старшої школи, задовго до того, як вони зустрілися. Хай там як, вона, напевно, досі в місті, купує випивку для сьогоднішнього вечора. Поставила телефон у беззвучний режим. Зараз Єві доведеться самій спекатися цієї родини. Вона мала зробити це від початку. Чому вона так затягнула? Від цього ще незручніше. Можливо, краще збрехати родині, що Чарлі заборонила, але...

*«Повернутися обличчям до загрози — найкращий спосіб здолати страх. — У голові лунає раціональний голос*